

Hôm Nay Ngày Tám Tháng Ba

Hôm nay ngày toàn-thế-giới đồng thanh ca tụng đàn bà. Tôi là đàn ông thiết tha cũng hòa mình trong đại chúng...

Đàn bà, xứng đáng ca tụng vì dám một mình biển khơi, ban đêm thấp đuốc soi trời, ban ngày đứng canh biển cả!

Ai đi New York, thấy đó: Người đàn bà của Tự Do! Không cầm trên tay lá cờ, không cần một lời kêu gọi...

Xưa nay chưa ai dám hỏi: “Bà đứng làm chi hỡi Bà?”. Bao nhiêu bão đời đi qua, Tự Do, tượng Thần lộng lẫy...

Tôi nhớ lại bà Triệu Ẩu trong sử sách mình ngày xưa...một người đẹp như trong mơ, cõi kinh ngư tuôn sóng dữ...

Tôi nhớ Nguyễn Thị Giang nữa...Nghe Nguyễn Thái Học lia đời, Nguyễn Thị Giang ngậm nụ cười, tự hiến thân cho đại cuộc...

Đến cả Bà-Má-Thằng-Thuột mở mang Cao Nguyên Trung Phần không phải vì kiếm cái ăn mà...mở mang một Tỉnh Ly!

Ban Mê Thuột, vẫn còn đầy mặc dù đời đã đổi tên! Một người không có ai quên, nhớ hoài, vì Bà Vĩ Đại!

Tôi nhớ Má tôi biết mấy, lội rừng đi kiếm thắm tôi – một thuở tiếng súng ngưng rồi, một thuở...Trời ơi oan trái!

Nguyễn Du nói thật chí phải: “Đau đớn thay phận đàn bà!”. Nói gần, không cần nói xa...Con-Gái-Việt-Nam-Quần-Rách!

Hỡi ơi cuộc đời tách bạch...ngay cả đầu gối quần Jean! Đàn bà, dạo phố, ngược lên; đàn ông, đi theo, ngó xuống...

Năm châu chưa ai thấy uổng những lời ca tụng đàn bà...nói chung ai đó kiêu sa, nói chung ai trong khổ cực!

Ước chi gia đình Hạnh Phúc! Ước chi đất nước Thái Hòa! Ta đi gõ cửa từng nhà thấy đàn bà: Người Đẹp Nhất!

Trần Văn Lệ